

Grønlandska oljuboringin kann byrja í 1975

Fyrstu oljuboringarnar við Grønland kunnu mógulga byrja í 1975. Um suttu tíð fer serstök nevnd, sum síðan 1969 hevur arbeitt við málinum, at leggja fram álit. Fólkatíngið skal viðgera álit, men rókast við, at tað fer at ganga eitt ár, áðrenn loyvi verða givin til oljuborringar — t.v.s. í 1975.

Soleiðis sigur fyrrverandi grønlandsmálaráðharrin, Knud Hertling, í viðtali við danska blaðið Demokraten.

Knud Hertling ivast, hvørt vinnan av ráevnum fer at gerast ein framtíð fyr Grønland. Hann heldur, at tað er ov tíðliga longu at taka avgerð um hetta.

Fyrstu ferð í 1964

Fyrstu ferð talað varð um vinnu úr grønlandsku undirgrundini var í 1964—65. Men áhug var so at síga eingin í fyrsta um fari.

KNUD HERTLING

— Sum fólk at nógslimur gjørdi eg títók til tess at framskunda ælanirnar, sum nú tykjast fara at verða veruleiki, sigur Knud Hertling.

Knud Hertling:

— Landsmenn minir halda vissu vera fyr, at námsvinnan fer at fáa týðning fyr grønlandska búskapin. Men størsti áhugin er hjá teim feløgum,

sum kanna móguleikar fyr at vinna av ráevnum.

Ávirkan á orkuútflutningin

Uppá spurningin, um grønlandska undirgrundin fer at verða av týðningi fyr Danmark og hin felagsmarknaðarlond ni, sig-

— Grønlandingar skulu helst hava serstök rættindi til oljuna, um hon er at finna. Tað er min vón, at tað finnst so stórar nøgdir, at Grønland veruliga kann fáa ávirkan á orkuútflutningin sum heild. Hetta vilja tey næstu fimm—tíggju árin vísa, sigur Knud Hertling í viðtali við Demokraten.

Tú ynskja viðskiftafólki okkara eini góð jól og eitt eydnuríkt nýggjár.

Jóh. Frants Resturri

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

17. PARTUR

Tey vóru boðini, eg skuldi bera tygum, segði lögreglumaðurin. Lögreglustoðin í Keypmannahavn helt tað vera beinast, at tygum eisini gjordust vitandi um heita. Talan er um ávisan bústað, har roknað verður við, at Magne Ákre verður handtíkin. Eg kann ikki siga meiri.

— Mikla tøkk. Tað var vakurt av tygum at siga okkum frá hesum.

— Ongin orsök, svaraði lögreglumaðurin, sum seiti kasjettin betur til rættis á høvduinum. — Tað var ikki meiri — eg vil ynskja tygum og dóttir tygara góða ferð. Sama ynski er til tann unga mannin undir liðini á tygum.

— Túsund tøkk.

Lögreglubiliur'n hvarv. Tey vóru øll fegin — Winter, Manja og Bob. Frøi lýsti av andlitum teirra.

— Hann er ikki komin higar meini, segði Winter.

— Nei, hann er staddur í Keypmannahavn. Langt burturi. Har kann hann onki saka okkum. Er tað ikki frálíkt, páp?

Vit fáa høvi at hugna okkum og halda fri, uttan at verða órógvad, helt Manja fyr, meðan hon leit at Bob.

— Tað er frálíkt. Púra víst. Eg fór skeivur, meðni. Ikki tí, tað var nú bara gott.

Tey ótu morgunmat á gistingarhúsinum. Vóru lógur at fáa sær, tá Manja helt fyr:

— Pápi? Eg og Bob hava áhuga at fara ein túr. Eg fari at vísa honum, hvar gullhjartað veksur.

— Frálíkt hugskot! Eg skal kanna nakrar plantur. Farið tí bara ein túr.

— — — Manja og Bob fóru avstað, haldandi hvørt annað í hondina... fegin um frítíðina, sum tey skuldu halda saman... uttan nakra órógv.

— Lend, har Nitium olaris veksur, er nakað langi hiðani, greiddi Manja frá.

Eg skal vísa tær ávísu leið, so vit fána plantuna skjótari. Tá tey høvdu gingið cína løtu, settust tey, og Manja leit at vinmannin sinum.

— Hygg har. Hygg Bob. Min

kærleiksblóma. Gullhjartað mitt. Er hon ikki vøkur?

Hon hevði hendurnar frá hvarjum øðrum og tók eina líla, gula blómu upp í fang.

— Nitium olaris, mutlaði Bob fram fyr seg. — Og hygg, Manja, helt hann fram. Hasar bláu blómurnar. Tær munnu eita Mánalýs.

— Júst so, teskaði Manja. — Á, Bob...

Tey høvdu seg um hvørt annað. Kystu hvørt annað. Hugsadu ikki. Gloyndu bert. Manja fór á fótur. Hon flenti og segði:

— BOB! Kom eftir mær og tak meg. Um tú kann.

Bob brosaði og ristí við høvduinum. Síðan fór eisini hann á fótur og byrjaði at renna eftir henni.

Manja var kvik á fótunum, og hvarja ferðina, hann var um at fáa hana aftur, hevði hon kortini munin.

Tey runnu langa leið.

— Ansa tær! rópti Manja brádliga.

— Ansa mær! Bob helt upp at at renna.

— Hvønn ræðist tú? Manja flenti.

Og síðan spældu tey aftur. Sum hon tók kundi renna. Hon, Manja. Tað fór ikki at vera gamansleikur at ganga í hjúnarlag við henni. Hugsaði Bob. Nærindis útjæðaranum fjaldi seg nakað. Vandmiklari enn nakað annað.

Men óvirkandi, sum hon var, helt Manja fram leið sína...

— Um sama mundið steðgaði lögreglubiliur uttan fyr gistingarhúsið, har tey trý høvdu tilhald.

— Hvat er á vási, spurdi Winter.

— Tygum hava efr øllum at døma fingið skeivar upplýsingar, segði ein lögreglumaður.

— Seinastu boðini úr Keypmannahavn vilja vera við, at bústaðurin, har Ákre ætlaðst verða tkin, onga tilveru hevur. Er bert nakað, brotsmaðurin hevur funnið uppá! Hvar er dóttir tygara, harra Winter?

— Hon og vinmaður hennara eru gongu, svaraði Winter ræðslusligin. — Tey eru einsamøll. Eg hevði ikki givið teimum loyvi til tess, um eg ikki var vandi um, at Ákre var í Keypmannahavn, helt Winter fram.

— Tygum verða helst noyddur at fara á leitingarferð eftir teimum. Alt kann jú henda.

— Ja, svaraði Winter kvikliga. — Hann, hasin Ákre, vil eisini gera royndir, meðan vit hava tilhald her.

— Tíverri! Vit fingu boð um, at okendur maður er seður á heidiðni her um leiðir. Men tá

boðini komu úr Keypmannahavn, hugsaði lögreglan ikki so gjølla um tey. Vit eru til reiðar beinanvegin, segði lögreglumaðurin.

— Eg fari at leita eftir dóttirini. Beinanvegin, segði Winter.

Winter mintist til gonguleiðina, tey bæði ungfolk ni ætlaðu at fara, og helt hann tí somu kós.

Lögreglumenninir kendu seg illa í sambandi við munin á upplýsingunum, teir høvdu givið Winter. Men tað gjordist so onki við tað.

Magne Ákre var framvegis leysur. Og ongin víst, hvar hann hevði tilhald.

Av somu orsök kundi hann eins væl hava tilhald her í nánd, sum aðrastaðni.

— Kom eftir mær, stuttleikad Manja sær.

Bob var nærum givin av móði. Hann orkaði ikki longur.

— Halt nú uppat, góðasta Manja, rópti hann.

Men hon hoyrdi hann als ikki, og brádliga hvarv hon í skóginum.

Síðan hoyrdist lögð ljóð.

— Bob, hoyr tú meg. Kuk-kuk! Kuk-kuk!

Bob byrjaði aftur at renna. Hann var vörðin leiddur av spælunum. Men korini rann hann. Utan at víta hví!!!

— Manja, hvar er tú? Kom til sjóndar! Eg eri leiddur av spælunum. Hoyrir tú?

Tegn. Leing.

Hann gjordist ræddur. Ongar rørsur. Nakrastaðni.

(Framhald)